

DE GROENE
AMSTERDAMMER

Koop nu je kaarten!

145 JAAR

Kom 28 april naar ons 145-jarig lustrumfeest

SCHÖNE WELT WO BIST DU?

**DE GROENE
AMSTERDAMMER**

Kunst & Cultuur Kathe Burkhart

Viespeukje

Joke de Wolf

19 oktober 2022 – verschenen in nr. 42

Kathe Burkhart, *Fucked: From the Liz Taylor series* (publicity still), 2020. acrylic and body jewelry on canvas, 95 x 80 cm

© Gert Jan van Rooij

In de Amsterdamse kunstruimte Rozenstraat buitel je via een lange gang midden tussen de scheldwoorden. 'Kreng', 'Viswijf', 'Viespeukje', 'Doos' en natuurlijk 'Coronawijf', de titel van deze tentoonstelling. De woorden staan in sierlijke rode letters op de schilderijen in posterformaat, als titels op een boekomslog.

Met *Coronawijf and Other Works* toont Kathe Burkhart een twintigtal grotendeels nieuwe schilderijen uit de Liz Taylor-serie. Want naast de rode letters is een tweede constante Hollywood-icoon Liz Taylor: zwarte haren, blauwe ogen, en een blauwgroene jurk. De dingen die ze doet lijken vaak scènes uit een film – maar dan wel een film uit een onbestemde tijd.

Bij *Bastaard* staat ze naast een jongetje op het strand, beiden in badkleding met pantermotief, omringd door katten, dinosauriërs en ouderwetse fototoestellen; op *Lul* is Liz gekleed als een prinses. De schildertechniek doet denken aan handgeschilderde posters, de absurde scheldwoorden en het formaat maken het fris, grappig en krachtig. Kleding, sieraden en andere onderdelen bestaan uit 'echte' materialen; stof, glitters, reproducties van kunstwerken en spiegels.

Zo zien we op *Hufter* – Liz valt achterover na een klap van een goudblonde man – een boekenkast met een foto van de ruggen van bestaande boeken. Naast een paar boeken van Burkhart zelf staan ook *Infinite Jest*, boeken over *Erotic power* en natuurlijk de autobiografie van Elizabeth Taylor in de kast. En bij *Matennaaijer* ligt de vloer bezaaid met echte correspondentie van de Nederlandse Belastingdienst gericht aan Burkhart. Tot en met een Dwangbevel.

Burkhart (1958) studeerde begin jaren tachtig in Californië bij kunstenaars zoals Barbara Kruger en John Baldessari, en bracht een explicietere versie van de feministische kunst uit de jaren zeventig. Ze woont deels in New York, deels in Amsterdam, vandaar ook de Nederlandse titels en referenties.

Met de Liz Taylor-serie begon ze in 1982. Ze omschreef het als een feministisch project, Taylor belichaamt voor haar de tegenhanger van de onschuldige blondine uit de populaire cultuur: een vrouw die eigen keuzes maakt, romantiek afwisselt met genot, relatiecrises en ziekte – zoals het *Coronawijf* dat op een brancard Sneeuwwitje lijkt te spelen.

In Rozenstraat combineert Burkhart de schilderijen met foto's uit de serie *HardCore*, foto's die ze in de jaren negentig maakte van etalages van sekswinkels op de Wallen (en die ook in de nieuwe collectieopstelling van het Amsterdam Museum is opgenomen). Al zou je bij het zien van een gigantische houten hamer, lege flessen en gasmaskers eerder denken aan een ijzerhandel.

Bij Burkharts films, te zien in het filmzaaltje, was een scherpere keuze prettig geweest. Volgens de toelichting zijn het 'clusters' van video's die Burkhart maakte sinds 1982, bij de uitgang ligt een overzicht met de titels en de lengtes, in totaal zo'n drie uur, met de Vimeo-codes erbij. *Coronawijf* maakt vooral nieuwsgierig naar de rest van de Liz Taylor-serie.

Coronawijf and Other Works, tot 27 november in [Rozenstraat](#), Amsterdam

Uit: *De Groene Amsterdammer* van 19 oktober 2022

www.groene.nl/2022/42